

24-01-2018

প্ৰাত: মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“হে মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক ৰাজস্বৰি হোৱা, তোমালোকক বেহদৰ (অসীম) পিতাই গোটেই পুৰণি দুনিয়াৰ সন্যাস কৰিবলৈ শিকাই, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ৰজাৰ পদ পাব পাৰা”

*প্ৰশ্ন:- এই সময়ত কোনো মনুষ্যৰে কৰ্ম অকৰ্ম হ'ব নোৱাৰে, কিয়?

*উত্তৰ:- কিয়নো গোটেই দুনিয়াতে এতিয়া মায়াৰ ৰাজ্য। সকলোৰে ভিতৰত ৫ ৰিপুৰ প্ৰৱেশ হৈছে, সেয়ে মানুহে যি কৰ্ম কৰে সেয়া বিকৰ্মই হৈ যায়। সত্যযুগতহে কৰ্ম অকৰ্ম হয়, কিয়নো তাত মায়া নাথাকে।

*প্ৰশ্ন:- কোনসকল সন্তানে বহুত ভাল পুৰস্কাৰ লাভ কৰে?

*উত্তৰ:- যিসকলে শ্ৰেষ্ঠ মতত চলি পৱিত্ৰ হৈ অক্ষসকলৰ লাখুটি হয়। কেতিয়াও ৫ ৰিপুৰ বশীভূত হৈ বংশ কলংকিত নকৰে, তেওঁলোকে বহুত ভাল পুৰস্কাৰ লাভ কৰে। কোনোবাই যদি বাৰে বাৰে মায়াৰ ওচৰত পৰাজিত হৈ থাকে তেওঁৰ পাছপ'ৰ্ট (Passport) বাতিল হৈ যায়।

*গীত:- ওম নমঃ শিৱায়ৈ...

ওম্ শান্তি। সকলোতকৈ উচ্চ হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা অৰ্থাৎ পৰম (শ্ৰেষ্ঠ) আত্মা। তেওঁ ৰচয়িতা। তেওঁ প্ৰথমে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক ৰচনা কৰে। পিছত যেতিয়া তোমালোক অমৰলোকলৈ আহা, তাত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য হয়। সূৰ্যবংশীৰ ৰাজ্য, চন্দ্ৰবংশীৰ নহয়। এয়া কোনে বুজাই আছে? জ্ঞানৰ সাগৰে। মানুহে মানুহক কেতিয়াও বুজাব নোৱাৰে। পিতা হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ যাক ভাৰতবাসীয়ে মাতা-পিতা বুলি কয়। নিশ্চয় ব্যৱহাৰিক ক্ষেত্ৰত মাতা-পিতাৰ দৰকাৰ। গোৱা হয় যেতিয়া নিশ্চয় কোনোবা সময়ত আছিল। সৰ্বপ্ৰথমে উচ্চতকৈও উচ্চ হ'ল নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। বাকী সকলোৱে আত্মা। আত্মা যেতিয়া শৰীৰত থাকে তেতিয়া সুখী বা দুখী হয়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। এয়া কোনো মুখ বাগৰি অহা কাহিনী নহয়। বাকী গুৰু-গোসাঁইসকলে যি শুনাই, সেই সকলোবোৰ মুখ বাগৰি অহা কাহিনীহে। এতিয়া ভাৰতক নৰক বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত ইয়াক স্বৰ্গ বোলা হৈছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজত্ব কৰিছিল, তাত সকলোৱে সৌভাগ্যশালী আছিল। কোনোও দুৰ্ভাগ্যশালী নাছিল। কোনো ধৰণৰ দুখ দিয়া বেমাৰ নাছিল। এয়া হ'ল পাপ আত্মাৰ দুনিয়া। ভাৰতবাসী স্বৰ্গবাসী আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। কৃষ্ণক সকলোৱে মানে। চোৱা, তেওঁক দুটা গোলক (globes) দিছে। কৃষ্ণৰ আত্মাই কৈছে – এতিয়া মই নৰকক লঠিয়াই দিছো। স্বৰ্গ হাতত লৈ আহিছো। প্ৰথমে কৃষ্ণপুৰী আছিল, এতিয়া কংসপুৰী। কৃষ্ণও ইয়াতে আছে। তেওঁৰ ৮৪ জন্মৰ এয়া অন্তিম জন্ম। কিন্তু এতিয়া সেই কৃষ্ণৰ ৰূপ নাই। এয়া পিতাই বহি বুজাই আছে। পিতাই আহি ভাৰতক স্বৰ্গ বনাই। এতিয়া এই নৰকক পুনৰ স্বৰ্গ বনাবলৈ পিতা আহিছে। এয়া পুৰণি দুনিয়া। যি নতুন দুনিয়া আছিল, সেয়া এতিয়া পুৰণি হৈ গৈছে। ঘৰো নতুনৰ পৰা পুৰণি হয়। শেষত ভাঙিবলগীয়া হয়। এতিয়া পিতাই কৈছে – মই সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ বাসিন্দা বনাবলৈ ৰাজযোগ শিকোঁ। তোমালোক হ'লা ৰাজস্বৰি। ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰাৰ বাবে তোমালোকে বিকাৰৰ সন্যাস কৰা। তেওঁলোক হদৰ সন্যাসীসকলে ঘৰ-বাৰী এৰি জংঘললৈ গুচি যায়। কিন্তু আছে পুৰণি দুনিয়াতে। বেহদৰ পিতাই তোমালোকক নৰকৰ সন্যাস কৰাই স্বৰ্গৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। পিতাই কৈছে – মই তোমালোকক লৈ যাবলৈ আহিছো। পিতাই সকলোকে কৈছে তোমালোকে নিজৰ জন্ম কাহিনী নাজানা। এয়া নিশ্চিত যে যিয়ে ভাল বা বেয়া যেনে কৰ্ম কৰিব, সেই সংস্কাৰ অনুসৰি জন্ম ল'ব। কোনোৱে ধনী, কোনোৱে দুখীয়া, কোনোৱে

বেমাৰী কোনোৱে স্বাস্থ্যৱান হয়। এয়া হৈছে আগৰ জন্মৰ কৰ্মৰ হিচাপ। কোনোৱে স্বাস্থ্যৱান, নিশ্চয় আগৰ জন্মত চিকিৎসালয় আদি বনাইছিল। বেছিকৈ দান-পূণ্য আদি কৰিলে ধনী হৈ জন্মে। নৰকত মানুহে যি কৰ্ম কৰে সেয়া বিকৰ্মই হ'ব কিয়নো সকলোৰে ভিতৰত ৫ ৰিপু আছে। এতিয়া সন্যাসীসকল পৱিত্ৰ হয়, পাপ কৰিবলৈ এৰি দিয়ে, জংঘলত গৈ থাকে। কিন্তু এনে নহয় যে তেওঁলোকৰ কৰ্ম অকৰ্ম হয়। পিতাই বুজাইছে – এই সময়ত হৈছে মায়াৰ ৰাজ্য, সেয়েহে মানুহে যি কৰ্ম কৰিব পাৰেই হ'ব। সত্যযুগ ত্ৰেতাতে মায়া নাথাকে, সেয়ে কেতিয়াও বিকৰ্ম নহয়। দুখো নাথাকিব। এই সময়ত এফালে ৰাৱণৰ শিকলি, আনফালে ভক্তিমাৰ্গৰ শিকলি। জন্ম জন্মান্তৰ হাবাথুৰি খাই আহিছা। পিতাই কৈছে – মই আগতেও কৈছিলো যে এই যজ্ঞ তপ আদিৰ দ্বাৰা মোক নোপোৱা। মই তেতিয়াই আহো যেতিয়া ভক্তিৰ অন্ত হয়। দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয়। মানুহ যেতিয়া দুখী হয় তেতিয়া মোক মনত পেলায়। সত্যযুগ ত্ৰেতাতে সৌভাগ্যশালী আৰু ইয়াত দুৰ্ভাগ্যশালী। কান্দি-কাটি থাকে। অকাল মৃত্যু হৈ থাকে। পিতাই কৈছে – মই তেতিয়াই আহো যেতিয়া নৰকক স্বৰ্গ বনাব লাগে। ভাৰত প্ৰাচীন দেশ, যি প্ৰথমে আছিল, আৰু এই ভাৰতেই অন্তলৈ থাকিব। ৮৪ ৰ চক্ৰ গোৱা হয়। চৰকাৰে যি ত্ৰিমূৰ্তি বনায় তাত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ থকা উচিত, কিন্তু জন্তু লগাই দিলে। পিতা ৰচয়িতাৰ চিত্ৰ নাই আৰু তলত চক্ৰও দিছে। তেওঁলোকে যঁতৰৰ চিত্ৰ বুলি ভাবে দৰাচলতে হয় ড্ৰামা সৃষ্টিৰ চক্ৰ। নাম ৰাখিলে অশোক চক্ৰ। এতিয়া তোমালোকে এই চক্ৰক জনা বাবে অশোক (শোকৰ পৰা মুক্ত) হৈ যোৱা। কথাটো সঠিক, কেৱল ওলট-পালট কৰি দিছে। তোমালোকে এই ৮৪ জন্মৰ চক্ৰক স্মৰণ কৰি ২১ জন্মৰ কাৰণে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যোৱা। এই দাদায়ো (ব্ৰহ্মা) ৮৪ জন্ম পুৰা কৰিলে। এয়া কৃষ্ণৰ অন্তিম জন্ম। এওঁক পিতাই বহি বুজায়। প্ৰকৃততে তোমালোক সকলোৰে অন্তিম জন্ম, যিসকল ভাৰতবাসী দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল তেওঁলোকেহে পুৰা ৮৪ জন্ম ভোগ কৰে। এতিয়াতো সকলোৰে চক্ৰ পুৰা হৈছে। এতিয়া তোমালোকৰ এই শৰীৰো ছিঃ ছিঃ হৈ গৈছে। এই দুনিয়াখনেই ছিঃ ছিঃ দুনিয়া, সেয়েহে তোমালোকক এই দুনিয়াৰ পৰা সন্যাস কৰাওঁ। এই কবৰস্থানৰ প্ৰতি অন্তৰ লগাব নালাগে। এতিয়া অন্তৰ পিতা আৰু সম্পত্তিৰ প্ৰতি লগোৱা। তোমালোক আত্মাসকল অবিনাশী, এই শৰীৰ বিনাশী। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা, তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতিয়ে গতি হ'ব। গোৱাও হয় – অন্ত সময়ত যিয়ে স্ত্ৰীক স্মৰণ কৰে... এতিয়া পিতাই কৈছে অন্ত সময়ত যিজনে শিৱবাক স্মৰণ কৰে তেৱেঁই নাৰায়ণৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। নাৰায়ণৰ পদ সত্যযুগত পোৱা যায়। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও এই পদ দিব নোৱাৰে। এই পাঠশালা হৈছে মানুহৰ পৰা দেৱতা বনোৱাৰ। পঢ়াওতাজন হৈছে পিতা। যাৰ মহিমা শুনিছা – ওম নমঃ শিৱায়। তোমালোকে জানিছা আমি তেওঁৰ সন্তান হৈ গৈছো। এতিয়া সম্পত্তি লৈ আছো।

এতিয়া তোমালোকে মনুষ্যৰ মতত নচলা। মনুষ্যৰ মতত চলা কাৰণেই সকলো নৰকৰ বাসিন্দা হৈ গৈছা। শাস্ত্ৰও মানুহেই গোৱা বা লিখা। গোটেই ভাৰত এতিয়া ধৰ্মভ্ৰষ্ট, কৰ্মভ্ৰষ্ট হৈ গৈছে। দেৱতাসকলতো পৱিত্ৰ আছিল। এতিয়া পিতাই কৈছে – যদি সৌভাগ্যশালী হ'ব বিচাৰিছা তেনেহ'লে পৱিত্ৰ হোৱা, প্ৰতিজ্ঞা কৰা – বাবা আমি পৱিত্ৰ হৈ আপোনাৰ পৰা পুৰা সম্পত্তি নিশ্চয় ল'ম। এই পুৰণি পতিত দুনিয়া এতিয়া নাশ হ'ব। যুদ্ধ-বিগ্ৰহ কি কি বোৰ যে লাগি আছে। ক্ৰোধ কিমান! কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ বোমা বনাইছে। কিমান ক্ৰোধি, লোভী হৈ গৈছে। তাত শ্ৰীকৃষ্ণ কেনেকৈ গৰ্ভ মহলৰ পৰা ওলাব সেয়া সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা। ইয়াত গৰ্ভ জেল, বাহিৰ ওলালেই মায়াই পাপ কৰাবলৈ লাগি যায়। তাত গৰ্ভ মহলৰ পৰা সন্তান ওলাব, জাতিষ্কাৰ হৈ যাব। বহুত আৰামত থাকিব। গৰ্ভৰ পৰা ওলাল আৰু দাসীয়ে উঠাই ল'লে, সংগীত বাজিবলৈ আৰম্ভ কৰে। তাৰ লগত ইয়াৰ কিমান পাৰ্থক্য!

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক তিনি ধামৰ বিষয়ে বুজোৱা হৈছে। শান্তিধামৰ পৰা আত্মাবোৰ আহে। আত্মাতো তৰাৰ নিচিনা, যি ড্ৰাকুটিৰ মাজত থাকে। আত্মাত ৮৪ জন্মৰ অবিনাশী ৰেকৰ্ড ভৰি আছে। নাটকৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয় আৰু অভিনেতা/নেত্ৰী সকলৰ ভূমিকাও (act) কেতিয়াও সলনি নহয়। এয়াও আচৰিত কথা - ইমান সৰু

আত্মাত ৮৪ জন্মৰ পাৰ্ট একেবাৰে নিখুঁতকৈ ভৰি আছে। এয়া কেতিয়াও পুৰণি নহয়। সদায় নতুন। আত্মাই পুনৰ হুবহু সেই ভূমিকাই (part) পালন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে “আত্মাই পৰমাত্মা” বুলি ক’ব নোৱাৰা। “আমিয়ে আছিলো” (hum so)ৰ প্ৰকৃত অৰ্থ পিতাইহে যথার্থ ৰীতি বুজাই দিয়ে। তেওঁলোকেতো উল্টা অৰ্থ কৰি দিলে অথবা কয় আমিয়ে ব্ৰহ্মস্মি (brahm), আমিয়ে পৰমাত্মা, মায়াক ৰচনা কৰোতা। কিন্তু বাস্তৱত মায়াক ৰচনা কৰা নহয়। মায়া হৈছে ৫ ৰিপু। সেই পিতাই মায়াক ৰচনা নকৰে। পিতাইতো নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰে। মই সৃষ্টি ৰচনা কৰো, এনেকৈ আৰু কোনেও ক’ব নোৱাৰে। বেহদৰ পিতা এজনেই। ওম্ৰ অৰ্থও সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে। আত্মাৰ স্বৰূপ শান্তই হয়। শান্তিধামত থাকে। কিন্তু পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ। আত্মাৰ মহিমা এনেদৰে গোৱা নহয়। এইটো হয় যে আত্মাই জ্ঞান আহৰণ কৰে। পিতাই কয় – মই এবাৰেই আহো। মই সম্পত্তিও নিশ্চয় দিব লাগে। মোৰ সম্পত্তিৰ দ্বাৰা ভাৰত একেবাৰে স্বৰ্গ হৈ যায়। তাত পৰিত্ৰতা, সুখ-শান্তি সকলো আছিল। এয়া হৈছে বেহদৰ পিতাৰ চিৰকালৰ সুখৰ সম্পত্তি। যেতিয়া পৰিত্ৰতা আছিল সুখ-শান্তিও আছিল। এতিয়া অপৰিত্ৰতা সেয়েহে দুখ অশান্তি। পিতাই বহি বুজাইছে – তোমালোক আত্মাসকল প্ৰথমতে মূলবতনত আছিল। পিছত দেৱী-দেৱতা ধৰ্মত আহিলা, আকৌ ক্ষত্ৰিয় ধৰ্মত আহিলা, ৮ জন্ম সতোপ্ৰধান পুনৰ ১২ জন্ম সতো, পুনৰ ২১ জন্ম দ্বাপৰত, পুনৰ ৪২ জন্ম কলিযুগত। এতিয়া শূদ্ৰ হৈ গৈছা, এতিয়া পুনৰ ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণলৈ আহিব লাগে তাৰ পিছত দেৱতা বৰ্ণলৈ যাবা। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰৰ কোলাত আছা। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজায়। ৮৪ জন্মক জানিলে তাতেই সকলো আহি যায়। গোটেই চক্ৰৰ জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। এয়াও তোমালোকে জানা যে সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম। বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান কৰ্তৃপক্ষৰ (world almighty authority) ৰাজত্ব। এতিয়া তোমালোকে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পদ পাই আছা। সত্যযুগ পৰিত্ৰ দুনীয়া, তাত জনসংখ্যা বহুত কম হ’ব। বাকী সকলো আত্মা মুক্তিধামত থাকিব। সকলোৰে সংগতিদাতা পিতা এজনেই। তেওঁক কোনেও নাজানে আৰু কৈ দিয়ে যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপক। পিতাই কৈছে – তোমালোকক কোনে ক’লে? কয় – গীতাত লিখা আছে। গীতা কোনে লিখিলে? ভগৱানে কৈছে – মই এই সাধাৰণ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ আধাৰ লওঁ। যুদ্ধক্ষেত্ৰত বহি এজন অৰ্জুনক কেনেকৈ জ্ঞান শুনাম। তোমালোকক জানো যুদ্ধ কৰিবলৈ বা জুৱা আদি খেলিবলৈ শিকোৱা হয়! ভগৱান হৈছেই মানুহৰ পৰা দেৱতা বনাওঁতা। তেওঁ কেনেকৈ ক’ব যে জুৱা খেলা, যুদ্ধ কৰা। আকৌ কয় দৌপদীৰ ৫ জন পতি আছিল। এয়া কেনেকৈ হ’ব পাৰে। কল্পৰ আগতেও বাবাই স্বৰ্গ বনাইছিল। এতিয়া পুনৰ বনাই আছে। কৃষ্ণৰ ৮৪ জন্ম পুৰা হ’ল, যেনেকুৱা ৰজা ৰাণী তেনেকুৱাই প্ৰজা, সকলোৰে ৮৪ জন্ম পুৰা হৈছে। এতিয়া তোমালোকে শূদ্ৰৰ পৰা পৰিৱৰ্তন হৈ ব্ৰাহ্মণ হৈছা। যিসকল ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মত আহিব তেওঁলোকেই মাম্মা বাবা বুলি ক’ব। লাগিলে কোনোবাই মানক বা নামানক। বুজি পায় আমাৰ লক্ষ্য বহুত উচ্চ। তথাপিও যদি কিবা নহয় কিবা অলপ শুনে তেতিয়াও স্বৰ্গলৈ নিশ্চয় আহিব। কিন্তু পদ কম পাব। তাত ৰজা-ৰাণীৰ যেনে অৱস্থা তেনেকৈ প্ৰজাৰো, সকলোৰে সুখত থাকে। নামেই হৈছে স্বৰ্গ। স্বৰ্গীয় ভগৱান পিতাই (Heavenly God Father) স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে, এয়া হৈছে নৰক। সকলো সীতাক (আত্মাক) ৰাৱণে জেলত বান্ধি ৰাখিছে। সকলোৰে শোকত বহি ভগৱানক মনত কৰি আছে যে এই ৰাৱণৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰক। সত্যযুগ হৈছে অশোক ভাটিকা (দুখৰ পৰা মুক্ত বাগিচা)। যেতিয়ালৈ তোমালোকৰ সূৰ্যবংশী ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা নহয় তেতিয়ালৈ বিনাশ হ’ব নোৱাৰে। ৰাজধানী স্থাপন হ’ব, সন্তানসকলৰ কৰ্মাভীত অৱস্থা হ’ব তেতিয়া চুড়ান্ত যুদ্ধ হ’ব, তেতিয়ালৈকে আখৰা (rehearsal) চলি থাকিব। এই যুদ্ধৰ পিছত স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খুলিব। তোমালোক সন্তানসকলে স্বৰ্গত যাবলৈ যোগ্য হ’ব লাগে। বাবাই পাছপ’ৰ্ট উলিয়ায়। যিমনে পৰিত্ৰ হ’বা, অন্ধৰ লাখুটি হ’বা তেতিয়া পুৰস্কাৰো ভাল পাব। বাবাৰ লগত প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে – মিঠা বাবা আমি আপোনাৰ স্মৃতিত নিশ্চয় থাকিম। পৰিত্ৰতাই হৈছে মূখ্য কথা। পাঁচ ৰিপুৰ দান নিশ্চয় দিব লাগিব। কোনোৱে পৰাজিত হৈ আকৌ থিয় হৈ যায়। যদি দুই চাৰিবাৰ মায়াৰ ঘোচা খাই পুনৰ বাগৰি যায় তেন্তে অকৃতকাৰ্য হৈ যায়।

পাছপ'ট বাতিল হৈ যায়। পিতাই কৈছে – সন্তানসকল বংশ কলংকিত নকৰিবা। তোমালোকে ৰিপুবোৰ ত্যাগ কৰা।
মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক নিশ্চয় বনাম। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু
সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য সাৰ:-*

- (1) সৌভাগ্যশালী হোৱাৰ কাৰণে পিতাৰ লগত পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা। এই ছিঃ ছিঃ পতিত দুনিয়াৰ প্ৰতি
অন্তৰত আকৰ্ষণ থাকিব নালাগে।
- (2) মায়াৰ ঘোচা কেতিয়াও খাব নালাগে। কেতিয়াও কুলৰ কলংক হ'ব নালাগে। যোগ্য হৈ পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ
পাছপ'ট ল'ব লাগে।

***বৰদান:- নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ দ্বাৰা পথভ্ৰষ্ট আত্মাসকলক শ্ৰেষ্ঠ ঠিকনা দিওঁতা লাইট স্বৰূপ হোৱা।**

যেনেকৈ স্থূল পোহৰ (লাইট) দেখিলে পোকবোৰ নিজে আহি যায়, তেনেকৈ তোমালোক জিকমিকীয়া
তৰাবোৰৰ ওচৰত পথভ্ৰষ্ট আত্মাবোৰ তীব্ৰ গতিৰে আহিব। তাৰ বাবে প্ৰত্যেকৰে মস্তকত সদায়
জিকমিকাই থকা তৰাক (আত্মাক) চোৱাৰ অভ্যাস কৰা। শৰীৰক দেখিও শৰীৰৰ ফালে নাচাব। দৃষ্টি
সদায় জিকমিকাই থকা তৰাৰ (লাইট) ফালে যায় যেন। যেতিয়া এনেকুৱা আত্মিক দৃষ্টি সহজাত হৈ যাব,
তেতিয়া তোমালোকৰ সেই শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ দ্বাৰা পথভ্ৰষ্ট আত্মাবোৰে সঠিক ঠিকনা পাই যাব।

***গ্লোগান:- সেৱাৰ মহত্ব জানি লৈ যিকোনো সেৱাত ব্যস্ত হৈ থকাজনেই সৰ্বতোমুখী (all-round) সেৱক।**

!!ওম্ শান্তি!!
